

Terrenys comuns

Hi ha consens sobre la necessitat de millorar el finançament, de culminar el desplegament dels mossos. Hi ha consens també en la necessitat de fomentar el creixement econòmic equilibrat, compatible amb les prestacions socials que garanteixen el benestar. Això no variarà ni abans ni després de març, mane qui mane a Madrid.

La legislatura ja camina. La setmana passada es va celebrar el debat d'investidura al Parlament de Catalunya. Aquesta setmana hi ha la proclamació oficial de Jordi Pujol, i en pocs dies tindrem nou govern. En poques setmanes ja s'han produït dues fotos representatives de com seran els propers quatre anys al Principat. La primera, la foto de la mesa del Parlament. Una foto polèmica, molesta per a CiU, però plural per a l'oposició. En tot cas, irrefutablement, una foto diferent. La segona foto és la del debat: un debat de cinc, constructiu, amb propostes concretes damunt la taula per fer avançar el país i amb explicitació de bones intencions per part de tothom. Hi ha voluntat de col·laboració en la governabilitat. Si és que alguna vegada el fantasma de la pinça andalusa havia planat sobre l'atmosfera política catalana, sembla que de moment s'ha evaporat. I això és bo.

Però queda encara una tercera foto sense fer, una foto que acabarà de completar la imatge de la legislatura: la foto del mes de març. És una foto important, inevitablement important, perquè determinarà de quin color serà el vent de ponent, i amb quina intensitat bufarà. Repercutirà en la forma, en els discursos i en les actuacions de totes les forces polítiques del Parlament. En totes, des del PP fins a ERC. Però tampoc hauria de ser la foto decisiva, la que fa falta per posar-se en marxa. Jordi Pujol ja va desmentir taxativament en el transcurs del debat d'investidura les "pors" expressades per diversos grups de l'oposició que les eleccions generals del mes de març paralitzaren l'acció de govern. El president va assegurar que hi haurà govern, i govern eficaç. L'única cosa que no va aclarir va ser amb qui vol fer el recorregut dels quatre anys. De moment, els propers tres mesos els farà en solitari.

Encara hi ha un segon element, més important, que fa que la foto del mes de març no siga essencial. En el debat que es va viure la setmana passada a l'hemicicle va quedar clarament delimitat un terreny central de la política catalana, un espai de consens sobre temes bàsics, que no depèn de conjuntures electorals, sinó que es patrimoni comú de totes les forces polítiques catalanes —o gairebé totes—. En aquest terreny central hi ha CiU i també el PSC, si més no la proposta programàtica que va sortir de les paraules de Nadal. Però no es un terreny excloent, perquè ERC i IC, també hi participen, tot i que en menor mesura. Més difícil és l'encaix del PP

de Vidal-Quadras, malgrat la inflexió del discurs que ha fet després del 19-N, suposem que per ordres d'Aznar. Independentment d'això, però, és evident que des d'aquest terreny central de la política catalana ja es pot començar a jugar la partida de la legislatura. Hi ha consens sobre la necessitat de millorar el finançament, de culminar el desplegament dels mossos. Hi ha consens també en la necessitat de fomentar el creixement econòmic equilibrat, compatible amb les prestacions socials que garanteixen el benestar. Això no variarà ni abans ni després de març, mane qui mane a Madrid.

La pèrdua de la majoria absoluta per part de CiU no es pot convertir en cap moment en un entrebanc per avançar com a país. Ha de servir, primer per donar més joc a les institucions, recuperar, com diu l'oposició el paper del Parlament com a centre de la vida política catalana. Però a la vegada, ha de servir per donar un impuls renovat a l'acció de govern, que permeta arribar a les portes del 2000 amb un autogovern més consolidat, amb més sobirania i per tant, més eficaç. Caldrà per tant polítiques unitàries en els temes bàsics, acords de mínims entre dos o més partits, i això exigeix generositat. Si ens hem de guiar pel que vam veure la setmana passada a l'hemicicle, això existeix.

Finalment, a un altre nivell, el debat d'investidura de la setmana passada també va servir per demostrar que el Principat no és impermeable al que passa a la resta del país. L'ofensiva que protagonitza el govern Zaplana contra diferents estaments de la societat valenciana també va ressonar al Parc de la Ciutadella. Encara que per mal, també és una novetat positiva.